

[Axel Sørensen.]

at rykke begyndelsestidspunktet et år frem. Ministeren skal jo huske på, at det er dyrt at være fattig. Vi har her i landet ca. 200 000 landbrug, der skifter ejer hvert 30. år, d. v. s. at konstant 7 000 brug skifter ejer om året. Hvor mange af de nye ejere der er førstegangsetablerede, er jeg ikke i stand til at afgøre, men det vil vel dreje sig om mindst halvdelen. Den øjeblikkelige kreditstramning rammer ikke mindst disse tusinder af nyetablerede, og ikke alene dem, der er beskæftiget ved landbruget, men også de tusinder af unge, der etablerer sig første gang ved selvstændig virksomhed både her i hovedstaden og i købstæderne. De har mulighed for at komme ind under lovens bestemmelser om nedsættelse af den skattepligtige indkomst, forsåvidt den gæld, de har pådraget sig ved nyetableringen, er af tyngende art. Mange af disse tusinder af nyetablerede mangler likvid driftskapital og kan derfor ikke fuldtud være med i den produktionsforøgelse, som regeringen og folketinget opfordrer erhvervene til, og kreditstramningen rammer som sagt først og fremmest de virksomheder, der kan betegnes som nyetablerede.

Endelig skal jeg nævne § 6 i det foreliggende lovforslag, som omhandler reglerne om begrænsning af fradrag af udgifter til vedligeholdelse af en- eller tofamiliehuse. Reglen går ud på, at der højst kan fradrages et beløb, som svarer til 20 pct. af den del af lejeværdien, der overstiger 200 kr. I stk. 2 i § 6 er der indsat en lille ventil, idet fradraget til vedligeholdelse kan andrage et større beløb, forsåvidt det dokumenteres, at det drejer sig om uopsættelige og nødvendige vedligeholdelsesforanstaltninger.

Bestemmelsen blev oprindelig vedtaget for skatteåret 1956—57, og den var tænkt som et led i rækken af forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Nu ønsker finansministeren i forslaget til ligningslov for det kommende år at få indløjet, at denne bestemmelse også skal have gyldighed for skatteåret 1957—58. Det er jo at disponere langt frem i tiden, når man fastslår, at i den skat, som skal betales tre år længere fremme, må man ikke fradrage de udgifter fuldtud, som medgår til sikring og almindelig vedligeholdelse af et beboelseshus. Man har jo altid skelnet mellem det, som var den alminde-

lige udgift til sikring af et hus imod forfald, og det, som var udgift til forbedring af huset; den førstnævnte udgift var fradragsberettiget, medens den sidste regnedes for investering og ikke var fradragsberettiget ved indkomstopgørelsen. Når vi i sin tid fra det radikale venstres side gik med til en skærpelse af reglen, var det, fordi vi dengang stod overfor en overbeskæftigelse. Vi synes ikke, at vi kan tiltræde den nu foreslåede bestemmelse om forlængelse af reglen til skatteåret 1957—58.

En anden ting, jeg gerne vil nævne, er reglerne om de ekstraordinære afskrivninger, som i de senere år af finansministeren er henvist til finansudvalgets afgørelse. Jeg synes, at disse regler hører hjemme i ligningsloven og burde findes på samme sted som de regler, der skal gælde for det kommende skatteår.

Det ærede medlem hr. Poul Møller synes at have en særlig kærlighed til ikke-forsørgere. Jeg har nu den opfattelse, at fradraget til forsørgere er begrundet i disse skatteyderes fundamentale betydning for og hele stilling i samfundet, og jeg håber, det ærede medlems stærke udtalelser betyder, at han vil udfolde en meget stor aktivitet i arbejdet for skattereformens gennemførelse.

Med disse bemærkninger har jeg redegjort for mit partis stilling til de enkelte ting i forslaget, og jeg ser nu hen til en kort udvalgsbehandling, hvorunder der kan blive enighed om at gennemføre ligningsloven i et hurtigt tempo af hensyn til ligningen for det kommende skatteår.

Alfred Jensen: Det forslag, vi her har til behandling, er jo udtryk for, at vor skatte-lovgivning er af en sådan karakter, at lempelser er nødvendige. Særlig på to områder har man sat ind, nemlig med hensyn til plejebørnsforældre og med hensyn til nedslagsbeløbene for de gamle og dårligt stillede. Det er vidnesbyrd om, at ministeren, når han skal udarbejde sit forslag, er nødt til at komme med ændringer. Problemet er så, om de af ministeren foreslåede lempelser på de felter, hvor ministeren har valgt at sætte ind, er tilstrækkelige, og om det er rimeligt at begrænse sig til disse områder.

Jeg vil gerne først gøre nogle bemærkninger om de to punkter, jeg har nævnt, og senere sige lidt om urimeligheden i, at man